

Arrest

nr. 124 294 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U een Afghaans staatsburger van Pasjtoen origine en afkomstig van de provincie Paktia verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met uw broer en met de overheid. Uw broer was sinds enkele jaren lid van de taliban en kwam van tijd tot tijd met zijn strijdmakkers bij u thuis overnachten. Op een dag werd u door de dorpsoudsten ingelicht dat de politie van de activiteiten van uw broer op de hoogte was en dat zij uw familie ook beschuldigden van samenwerking met de taliban. Toen uw broer de daarop volgende keer naar huis kwam zei u hem dat hij dit niet meer kon doen. Hierop barstte uw broer in woede uit en zei u dat u zich beter ook zou aansluiten bij de taliban of dat hij u anders zou vermoorden. Uw moeder en neef kwamen tussenbeide en de volgende dag vluchtte

u uit Afghanistan. U reisde naar België waar u aankwam op 28 april 2013 en een dag later asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, een brief van de dorpsoudsten en een briefomslag

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U slaagde er immers niet in om uw beweringen inzake uw problemen met de broer en de overheid als gevolg van de activiteiten van uw broer aan te tonen met coherente en aannemelijke verklaringen.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de activiteiten van uw broer voor de taliban niet overtuigen. Zo dient er te worden gewezen op een discrepantie tussen uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze die u hierover aflegde voor het Commissariaat-generaal. Tijdens uw gehoor op DVZ stelde u dat uw broer bembommen plaatste en instanties aanviel in uw dorp (vragenlijst cgvs, p. 4). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat uw broer in de provincie Paktia, in de omgeving van uw district actief was. De specifieke plaatsen waar hij actief was, beweerde u niet te kennen aangezien dergelijke informatie niet werd gegeven (cgvs 4 juni 2013, p. 9). Nogmaals gevraagd naar precieze plaatsen binnen uw district waar uw broer actief was verwees u naar activiteiten in het algemeen zoals een aanval op het districtshuis (volgens uw beweringen 20 à 25 minuten met de auto van uw dorp verwijderd, cgvs 4 juni 2013, p.6) en op goederentransporten van de Amerikanen waarvan u echter niet kon aangeven of uw broer erbij betrokken was. Toen u een derde keer werd gevraagd waar uw broer actief was stelde u dat dit niet geweten is maar dat u vermoedde dat hij in Samkani en in de omgeving van uw district aanwezig was. Vreemd genoeg maakte u geen melding van het feit dat hij betrokken was bij het plaatsen van bembommen in uw eigen dorp (cgvs 4 juni 2013, p. 9). Geconfronteerd met uw bewering voor de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde u aanvankelijk weinigzeggend met de vraag wie dat zou doen. U er op gewezen dat er louter werd voorgelezen uit uw eerdere verklaringen liet u de weinig coherente verklaring noteren dat als hij kwam de anderen ook. Dat was volgens u de reden waarom men jullie ervan verdacht banden te hebben met de taliban en hen onderdak te bieden. Er zouden twee bembommen zijn gelegd in het dorp (cgvs 4 juni 2013, p. 9). Met deze beweringen slaagde u er echter niet in een afdoende verklaring te bieden voor de vaststelling dat u voor de DVZ aangaf dat uw broer in uw dorp bembommen plaatste en er betrokken was bij aanvallen op instanties terwijl u tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal aangaf geen idee te hebben waar uw broer actief was.

Behalve over de concrete activiteiten van uw broer bleek u tijdens het gehoor voor het CGVS ook bijzonder weinig te weten over de beweegredenen van uw broer om zich bij de taliban aan te sluiten. Toen u de vraag gesteld werd waarom uw broer zich had aangesloten bij de taliban zei u dat hij daartoe gemotiveerd werd door de imams en de mensen die hem vertelden over de voordelen van de Jihad (cgvs, p. 8). Wie deze mannen of imams waren kon u niet zeggen. Verder dan 'een talib uit de bergen' kwam u niet. De naam van deze talib kon u niet geven (cgvs, p. 8). Ook over de politieke of ideologische overtuigingen van uw broer kon u niets kwijt (cgvs, p. 8). U hebt er ook geen idee van of uw broer betaald werd voor zijn diensten aan de taliban (cgvs, p. 8-9). Opnieuw doen uw uitlatingen verbazen. U stelde immers dat uw broer reeds vijf jaar als talib actief was (cgvs, p. 4). Het minste wat er dan van u verwacht mag worden is dat u weet of uw broer in dienst trad uit financiële overwegingen, dan wel uit ideologische overtuiging. U woonde met hem samen en uw vader verzette zich tegen zijn talibanlidmaatschap, redelijkerwijze mag dan ook worden aangenomen dat dit voor discussies zorgde of dat er over gepraat werd.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen inzake de oorzaak van de door u aangehaalde problemen. Logischerwijze kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de gevolgen ervan.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers, uw taskara is enkel een indicatie van uw Afghaanse

origine. De briefomslag toont enkel aan dat u de documenten vanuit Afghanistan kreeg toegestuurd. Wat betreft de brief van de maliks dient er te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het Kaboel de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In het kader hiervan is het de taak van de asielinstanties na te gaan of er van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een deel van het land van herkomst vestigt waar hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Met betrekking tot de algemene omstandigheden in Afghanistan moet op basis van informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, worden gesteld dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kaboel nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Inzake de persoonlijke omstandigheden moet worden gesteld dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Op de asielzoeker rust dan ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal. Er kan van hem dan ook worden verwacht dat hij de asielinstanties inzicht verschaft in zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in zijn hoofde sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op deze elementen is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Wat uw verklaringen in dit verband betreft dient te worden gesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw profiel van kleine landbouwer. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor over drie velden of een halve jerib (1 jerib is gelijk aan 2000 m²) grond te hebben beschikt in Afghanistan (cgvs I, p. 4). Wanneer u tijdens het tweede gehoor opnieuw gevraagd werd naar de omvang van uw

gronden stelde u daarentegen dat u vier velden had die samen, naar u vermoedde, anderhalve à twee jerib vormden. Toen u met deze discrepantie werd geconfronteerd gaf u aan dat het wel degelijk vier velden betrof maar dat u de velden nooit had gemeten zodat ze zowel anderhalve als twee jerib groot konden zijn (cgvs II, p. 4). Aangezien u tijdens het eerste gehoor aangaf dat u slechts over drie velden beschikte en dat deze amper een halve jerib uitmaakten, is deze stelling op geen enkele manier een verklaring voor deze van elkaar afwijkende verklaringen. Uw bewering niet precies te weten hoe groot uw areaal was, is volkomen onaannemelijk. Van iemand die beweert landbouwer te zijn en voor zijn inkomen (en dat van zijn gezin) volledig afhankelijk is van deze beperkte hoeveelheid grond welke hij zelf gedurende verschillende jaren bewerkte (cgvs I, p. 3 en 4), kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan aangeven hoe groot zijn gronden precies zijn. Dit betreft immers onder meer onontbeerlijke kennis om te bepalen hoeveel zaaigoed noodzakelijk en om de jaarlijkse opbrengst in te schatten. Verder beweert u verkeerdelijk dat graan in Paktia de maand sunbulah (augustus – september) wordt gezaaid (cgvs II, p.2). Hoewel u de oogsttijd van graan en de zaai en oogsttijd van maïs correct inschat weet u dan weer niet te vertellen wanneer aardappelen dienden te worden gepland (cgvs II, p.2). Uw verklaring hiervoor dat u niet betrokken zou zijn geweest bij de kweek van aardappelen overtuigt niet aangezien u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS uitdrukkelijk aangaf op de aardappelvelden te hebben gewerkt (cgvs I, p.4). Deze uitspraken ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend. Dat u over enige kennis beschikt met betrekking tot de zaai en oogsttijden van veranderd niets aan deze vaststelling aangezien het veelvoorkomende gewassen betreft zodat de kennis van de zaai en oogsttijden ervan niet als specifieke en overtuigende kennis kan worden aanzien. U stelde ook over een koe te bezitten en boter te maken. Gevraagd naar het procedé om boter te maken legde u uit dat dit gebeurt op basis van melk (cgvs II, p.3). Belangrijk is echter dat boter niet van opgewarmde melk, zoals u blijkt te denken, maar van room gemaakt wordt. Room bindt zich immers tot boter, waar melk dit niet doet.

Voorts dient opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de financiële situatie van uw familie en met name tot die van uw neef Khan Zaman. Tijdens uw eerste gehoor stelde u dat uw neef Khan Zaman, die een groot deel van uw reissom betaalde, werkte als groothandelaar in schoenen en dat hij een café bezat waar mensen thee dronken (cgvs I, p. 5). Wanneer er tijdens het tweede gehoor opnieuw naar de bezigheden van uw neef gevraagd werd ontkende u dat hij groothandelaar was. Hij zou daarentegen een kleine voedingswinkel openhouden (cgvs II, p. 3). Ook een café waar men thee kon drinken zou hij volgens uw beweringen tijdens het tweede gehoor niet hebben gehad (cgvs II, p. 3). Ook omtrent de middelen van uw eigen familie verschaft u geen duidelijkheid. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor dat zij zelf 2000 USD betaalden voor uw reis (cgvs I, p. 5). Tijdens het tweede gehoor stelde u dat het om 300.000 à 400.000 Kaldar, omgerekend 2.843,67 à 3.791,56 USD ging (cgvs II, p. 3). Wat een groot verschil is met 2000 USD, des te meer voor kleine landbouwers. U stelde tijdens het tweede – in tegenstelling tot het eerste – interview ook dat uw ouders hun grond in borg gaven om extra geld bij elkaar te krijgen voor uw vlucht (cgvs II, p. 3). Hoeveel deze borg juist bedroeg en aan wie de grond in borg werd gegeven wist u niet (cgvs II, p. 4). U kon eveneens niet zeggen hoeveel uw neef precies had betaald, hoewel u wel overeengekomen was dat u hem op een dag alles zou terug betalen (cgvs II, p. 4). Als reden voor uw onwetendheid stelde u dat u reeds vertrokken was toen dit alles geregeld werd. Dit is echter geen afdoend argument. U stelde eerder immers dat u op geregelde tijdstippen contact hebt met uw oom, die eveneens nauw betrokken was bij uw vlucht. U hebt dus de gelegenheid gehad om zich op de hoogte te stellen en het is verbazend dat u niet de minste blijk van interesse zou tonen in uw financiële verplichtingen ten aanzien van uw neef of in de inspanningen die uw ouders deden om u te kunnen laten vluchten (cgvs I, p. 5). Ook wat betreft het kapitaal van uw familie mag verwacht worden dat u nauwkeuriger bedragen kan noemen, aangezien u al zes tot zeven jaar verantwoordelijk was voor het inkomen familie (cgvs I, p. 4).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan het door u aangemeten profiel van kleine landbouwer. Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale en financiële) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) juncto artikel 3 van het EVRM. Na een uiteenzetting van het theoretisch en jurisprudentieel kader betwist hij de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zo verklaart hij dat hij zijn broer weinig zag en dan ook weinig kon weten over de taliban en betwist hij de beoordeling dat hij over een redelijk en veilig vestigingsalternatief in de stad Kabul beschikt. Verzoeker heeft geen familie in Kabul en zal dan ook niet over huisvesting kunnen beschikken. Hij meent ook dat de situatie in de opvangkampen als mensonwaardig worden bestempeld. Hij verwijst daarbij naar informatie van UNHCR en van de Wereldbank en het feit dat de commissaris-generaal niet over voldoende informatie beschikt over de sociale en financiële netwerken van verzoeker, zodat verzoeker, indien teruggestuurd naar Kabul, terecht zou komen in informele wijken of vluchtelingenkampen. Verzoeker meent dan ook dat de redelijkheid van de vestigingsmogelijkheid in Kabul zeer twijfelachtig is en verwijst naar het feit dat het hoge aantal *internal displaced persons* (hierna: IDP) en terugkeerders leidt tot steeds meer humanitaire noden en dat de mogelijkheid om een inkomen te vergaren beperkt is.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing steunt op de volgende motivering:

- voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker dat zijn broer bembommen plaatste en instanties aanviel in zijn dorp. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat zijn broer in de provincie Paktia, in de omgeving van zijn district actief was. Verzoeker verklaarde de specifieke plaatsen niet te kennen aangezien dergelijke informatie niet werd gegeven. Nogmaals hiernaar gevraagd verwees verzoeker naar activiteiten in het algemeen zoals een aanval op het districtshuis en op goederentransporten van de Amerikanen waarvan hij niet wist of zijn broer erbij betrokken was. Andermaal hiernaar gevraagd verklaarde verzoeker dat hij dit niet wist maar dat hij dacht dat hij in Samkani en in de omgeving van zijn district aanwezig was. Vreemd genoeg maakte verzoeker geen melding van het plaatsen van bembommen in zijn eigen dorp. Verzoeker kon geen afdoende verklaring geven voor de vaststelling dat hij voor de DVZ aangaf dat zijn broer in het dorp bembommen plaatste en er betrokken was bij aanvallen op instanties terwijl hij tijdens het gehoor voor de commissaris-generaal aangaf geen idee te hebben waar zijn broer actief was;

- behalve over de concrete activiteiten wist verzoeker ook bijzonder weinig over de beweegredenen van zijn broer om zich bij de taliban aan te sluiten. Verzoeker verklaarde dat zijn broer gemotiveerd werd door de imams en de mensen die hem vertelden over de voordelen van de jihad. Hij kon echter niet zeggen wie deze mannen of imams waren, kon geen namen geven, kon geen toelichting geven over de politieke of ideologische overtuigingen van zijn broer en weet niet of zijn broer betaald werd door de taliban. Nochtans verklaarde verzoeker dat zijn broer reeds vijf jaar als talib actief was. Er kan worden verwacht dat verzoeker weet of zijn broer in dienst trad uit financiële overwegingen, dan wel uit ideologische overtuiging. Verzoeker woonde met hem samen en hun vader verzette zich tegen zijn talibanlidmaatschap, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit voor discussies zorgde of dat er over gepraat werd;
- de taskara is enkel een indicatie van verzoekers Afghaanse origine. De briefomslag toont enkel aan dat de documenten vanuit Afghanistan werden verstuurd. Wat betreft de brief van de maliks, blijkt uit informatie dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Na een theoretische uiteenzetting over, onder meer, de toepassing van artikel 3 van het EVRM, voert verzoeker ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing aan dat hij weinig contact had met zijn broer en dat deze maar af en toe thuis was. Hij meent dan ook dat het niet verwonderlijk is dat hij weinig weet over diens activiteiten bij de Taliban. Dienvolgens meent hij dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat zijn broer berrbommen plaatste en de instanties aanviel in zijn dorp (vragenlijst CGVS, p. 4). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn broer in de provincie Paktia actief was, hij kende de specifieke plaatsen niet aangezien deze informatie niet werd vrijgegeven en kon niet duiden bij welke activiteiten zijn broer betrokken was. Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker voor de DVZ geheel andersluidende verklaringen aflegde dan voor het Commissariaat-generaal. Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat hij weinig contact had met zijn broer is niet van aard deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Verder werd vastgesteld dat verzoeker de beweegredenen van zijn broer om zich bij de taliban aan te sluiten niet kon verduidelijken. Hij kon geen enkele informatie geven over de personen die zijn broer rekruteerde voor de jihad, kon geen toelichting geven over de politieke of ideologische overtuigingen van zijn broer en wist niet of deze betaald werd door de taliban. Gelet op de vaststelling dat zijn broer reeds vijf jaar als talib actief was en dat hun vader zich verzette tegen zijn lidmaatschap bij de taliban, kan worden aangenomen dat dit onderwerp bij verzoeker thuis ter sprake kwam of voor discussies zorgde, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker dit niet kan toelichten. Wederom stelt de Raad vast dat verzoeker met de loutere bewering dat hij weinig contact had met zijn broer, geen afdoende verklaring biedt voor deze nochtans pertinente motieven.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zijn asielaanvraag baseert op enerzijds, de verdenking van de politie omdat de taliban bij verzoeker thuis kwam en anderzijds, de weigering van verzoeker om op de vraag van zijn broer om de taliban te vervoegen, in te gaan. In die omstandigheden kan van verzoeker worden verwacht dat hij enige toelichting kan geven omtrent deze gebeurtenissen en meer bepaald de activiteiten van zijn broer.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er evenwel geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad wijst er op dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan”, 6 augustus 2013), zodat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat hij in Kabul niemand kent.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in Kabul mensonwaardige omstandigheden dreigt te moeten leven en daarbij verwijst naar de situatie in de vluchtelingenkampen en de vele IDP's, stelt de Raad vast dat verzoeker doorheen zijn verklaringen het noch aan de commissaris-generaal noch aan de Raad mogelijk heeft gemaakt een zicht te krijgen op zijn profiel.

Verzoeker legde immers tegenstrijdige verklaringen af over de hoeveelheid landbouwgrond die hij zou bezitten, daarnaast bleek hij geen enkele kennis te hebben omtrent de door hem voorgehouden landbouwactiviteiten, meer bepaald het zaaien en oogsten van graan en mais en over de kweek van aardappelen. Evenmin had hij enige kennis over het procedé voor het maken van boter, hoewel hij verklaarde een koe te bezitten (gehoorverslag CGVS 13/1/2013, p. 2-3). Ook legde hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de financiële situatie van zijn familie, zoals onder meer over zijn neef K. Z. die een groot deel van verzoekers reissom betaalde. Hij legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent het bedrag dat zijn eigen familie voor de reis zou hebben betaald en omtrent het feit dat zijn ouders zich borg stelden, wist niet aan wie de grond in borg werd gegeven of hoeveel zijn neef precies had betaald. Hoewel verzoeker zes of zeven jaar verantwoordelijk was voor het inkomen van de familie, kon hij geen nauwkeurige verklaringen afleggen met betrekking tot het kapitaal van zijn familie. Aldus wordt geoordeeld dat verzoeker totaal ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent het door hem aangemeten profiel van kleine landbouwer. Evenmin laat hij op basis van zijn verklaringen toe op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke familiale of financiële situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk, en van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst. Verzoeker betwist geen enkel van deze motieven maar beperkt zich in wezen tot het stellen dat de commissaris-generaal maar nauwkeuriger had te onderzoeken of verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief.

Verzoeker biedt aldus geen duidelijk zicht omtrent zijn profiel. Nochtans is verzoeker een jonge, gezonde man, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Door het afleggen van volstrekt ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn profiel van kleine landbouwer, laat hij aldus niet toe de asieliinstanties te beoordelen of verzoeker in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker verwijst in algemene termen naar de situatie van IDP's en de problematiek van de vluchtelingenkampen in Kabul - hij verwijst daarbij uitvoerig naar UNHCR en andere bronnen - maar brengt daarbij geen enkel concreet element aan dat dit wat hem betreft het geval zou zijn.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Door het afleggen van volstrekt ongeloofwaardige

verklaringen met betrekking tot zijn socio-economisch profiel in Afghanistan, laat verzoeker niet toe het onderzoek naar de redelijkheid van het vestigingsalternatief na te gaan. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig is bij gebreke aan persoonlijke informatie over verzoeker, gaat hij er aan voorbij dat dit gebrek aan informatie precies te wijten is aan het feit dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde en aldus geweigerd heeft de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van de mogelijkheden tot hervestiging. Aldus kan de Raad slechts besluiten dat er geen objectieve argumenten voorhanden zijn waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT